

[Kryger.]

arbejdsgiver, og så vil han kunne se, om det vil være muligt for ham at skabe de gode forhold for sine arbejdere, som han mener at andre bør skabe.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen var lidt ked af, at jeg havde fremhævet forskellen mellem tilstanden i 1927 og nu, og han mente, at jeg ligefrem havde malet et billede af et tusindårsrige, som ikke eksisterer. Jeg tror ikke, jeg har skildret noget tusindårsrige, men jeg gjorde forsøg på at påvise, at der var sket fremskridt i disse 25 år, og det skulle det ærede medlem og hans parti ikke være så forfærdelig ked af, for i de 25 år har det ærede medlem og hans parti haft nogen indflydelse på udviklingen, og det ville da ikke være så godt, om der netop ikke var sket noget for arbejderne i disse 25 år. Derfor synes jeg, at det ærede medlem skulle være tilfreds med, at der er sket fremskridt i de 25 år.

Det ærede medlem mente, at jeg havde sagt, at strejkerens tid var omme, men det, jeg sagde, var, at det almindelige indtryk er, at hovedorganisationerne lægger uhyre megen vægt på at undgå de store konflikter. Jeg beder undskyldte, hvis det er en misforståelse, men jeg tror, at det ærede medlem ved nærmere eftertanke vil give mig ret i, at det forholder sig sådan.

Ved det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards ord tænkte jeg på, at

„den har aldrig levet, som klog på det er blevet, han først ej havde kær“.

Jeg tænkte på det, fordi jeg havde indtryk af, at hver gang det ærede medlem taler om konservatisme og om, hvad konservative ordførere har sagt, skal det, ligegyldigt hvad vi siger, og ligegyldigt hvad vi mener, udlægges som reaktion. Når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen taler om sociale fonds, møder det ingen kritik fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Når jeg taler om sociale fonds, er det petitesser, der ikke har nogen som helst interesse, så er det ligegyldigheder, så er det nærmest den sorte reaktion, der stikker hestehoven frem. Det er, som om det ærede medlem ville sige: Har I da overhovedet ikke lært noget som helst i de 31 år, jeg har siddet på tinge?

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard spørger os, om vi er tilfredse med den ordening, vi har i dag, om det er i orden, som det er, siger jeg: vi er naturligvis ikke tilfredse, så længe produktionslivet skal bygge på gensidig mistillid mellem produktionslivets grupper. Men skal man, fordi man er

utilfreds med de bestående tilstande, absolut råbe hurra og kippe med flaget for det ærede medlems forslag? Man må da have lov til at se på, om det ærede medlems forslag kan gøres mere tilfredsstillende, om der er muligheder i det, og dør må bevisbyrden i og for sig påhvile det ærede medlem, som må pege på, om der virkelig de steder, hvor man har prøvet denne vej, er blevet skabt bedre foranstaltninger end de steder, hvor man har prøvet de sociale foranstaltninger, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og jeg fremhævede i vore indlæg. Der var f. eks. Fog og Mørup, der måtte opgive udbyttedelingen i 1935, og „Freia“, som jeg nævnte, måtte også opgave det.

Nu var det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i den ekstraordinære situation i dag, at han kunne pege på USA som et foregangsland, som vi burde følge, men jeg tror heller ikke, at USA dør kan være helt enig med det ærede medlem. Der holdtes fornylig på Marienlyst et seminar mellem industrifolk om rationalisering, og her var en lang række amerikanske industriledere tilstede. De oplyste, at 60 pct. af de amerikanske virksomheder, der overgik til udbyttedeling i 1920'erne og i 1930'erne, har forladt dette system igen, fordi konjunkturerne i slutningen af 1930'erne blev dårlige for det amerikanske produktionsliv, og det viste sig, at arbejderne ønskede udbyttedelingen konverteret til faste ydelser, til et bonussystem, hvor produktion og vederlag stod i direkte forhold til hinanden, og hvor udbyttet ikke afhang af verdenskonjunkturerne, som arbejderne ingen indflydelse havde på. Man gik derfor over til et bonussystem og forskellige andre nye former.

Et andet sted, som man måske kunne hente sine beviser fra, er Frankrig, som er nævnt i dag i debatten. Mon man ikke i Frankrig har en helt anden baggrund for at diskutere utilfredsheden på arbejdspladserne, end vi har? Mon der ikke i Frankrig er langt større uro end her, til trods for at forslaget om udbyttedeling er gennemført i Frankrig?

Når den ærede ordfører fremhæver, at vore forslag og det, vi talte for, var petitesser, og mente, at jeg havde sagt, det var en bjørnetjeneste, det ærede medlem havde gjort udviklingen ved at fremføre disse tanker, vil jeg sige dertil, at jeg ikke har sagt, det var en bjørnetjeneste at fremkomme med disse tanker, men at det var en bjørnetjeneste at snævre disse tanker ind i udbyttedelingens skabelonagtige former, og at det